

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. listopadu 2017 v senátě složeném z předsedy Mgr. Viktora Macha a soudců JUDr. Jana Sváčka a JUDr. Luboše Vrby odvolání obžalovaného [REDACTED] proti rozsudku Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 9. 2017, čj. 63 T 7/2017 - 396 a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. d), f), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek ve výroku o uloženém trestu odnětí svobody a ve výroku, jímž bylo rozhodnuto o povinnosti nahradit pošk. [REDACTED] nemajetkovou újmu, zrušuje a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že se obž. [REDACTED] odsuzuje podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **6 roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku účinného od 1. 10. 2017 se pro výkon uloženého trestu zařazuje **do věznice s ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. se obžalovanému ukládá povinnost nahradit poškozené [REDACTED] nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] [REDACTED] nemajetkovou újmu ve výši [REDACTED] - Kč k rukám opatrovníka Magistrát města [REDACTED] odbor sociálních věcí, oddělení sociálně právní ochrany dětí, se sídlem [REDACTED] [REDACTED]

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nedotčen.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 9. 2017, čj. 63 T7/2017 - 396, byl obžalovaný [REDACTED] uznán vinným zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a přečinem soulože mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku. Tohoto jednání se dopustil tím, že: v přesně nezjištěné dny v období let 2010 až 2012 v různých částech bytu na adrese [REDACTED] v

opakovaně nejméně v 5 případech pro svoje sexuální uspokojení vlastní dceru nezl. nar. jejíž věk znal, proti její vůli, kdy opakovaně pokaždé říkala, že toto nechce, za využití jejího strachu, že ji jinak zbije, pokud by se mu aktivněji bránila, jakož i využití své fyzické převahy (kdy ji zalehl a vážil 140 až 150 kg), kdy nebylo v jejích silách se zpod jeho těla vymanit, osahával mj. na prsou a hýždích, zaváděl jí do vagíny prst a vykonal na ní soulož, aza to byl odsouzen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené nar. , trvale bytem způsobenou nemajetkovou újmu ve výši Kč, k rukám zmocněnce advokáta se sídlem advokátní kanceláře v

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě odvolání. Zde m. j. uvedl, že nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně, a užitou právní kvalifikací svého jednání, trvá na tom, že jednání se dopustil pouze ve třech případech, ke skutkům došlo v době, kdy jeho dceři bylo mezi a roky a jednoznačně odmítá, že by proti dceři použil násilí nebo pohrůžek násilí. Jeho jednání mělo být kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a přečin soulože mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku. Sama poškozená nehovoří o tom, že by obžalovaný vůči ní použil pohrůžky násilí a tento bod tedy prokázán nebyl. Nebylo rovněž prokázáno ani užití násilí vůči poškozené, když tato sama uvedla, že pouze obžalovanému sdělila, že „to nechce“. Jednalo se o jediný verbální projev nesouhlasu a obžalovaný její slovně vyjádřený nesouhlas nemusel chápat jako vážně míněný. Obžalovaný se mohl domnívat, že odpor dcery je pouze předstírán, tedy že po počátečním prostém vyjádření nesouhlasu nakonec svolila k pohlavnímu styku. S ohledem na svůj zdravotní stav, sociální postavení a finanční situaci by nebyl schopen poškozené uhradit náhradu nemajetkové újmy v této výši, a to ani v případných splátkách. Navrhl tedy uznat jej vinným zvlášť závažným zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a přečinem soulože mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku a uložit mu úhrnný trest odnětí svobody s podmíněným odkladem na delší zkušební dobu, případně za současného uložení dohledu probačního úředníka. Dále navrhl, aby poškozená byla odkázána se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a shledal, že odvolání obžalovaného je z části důvodné a z podnětu podaného odvolání je na místě korigovat výrok o zařazení obžalovaného do konkrétního typu věznice spolu s výrokem o náhradě nemajetkové újmy.

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 tr. ř. provedené důkazy hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. V odůvodnění napadeného rozsudku ve smyslu § 125 odst. 1 tr. ř. stručně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména

pokud si vzájemně odporovaly. V odůvodnění se rovněž dostatečně vypořádal s obhajobou, uvedl, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny. Vrchní soud v Praze proto pro stručnost na pečlivé a logické odůvodnění napadeného rozsudku v otázce viny odkazuje. Nálezací soud pečlivě a přesvědčivým způsobem popsal a řádně zhodnotil všechny v úvahu přicházející důkazy. K námitkám uvedeným v obhajobě obžalovaného je třeba opětovně poukázat, že poškozená [REDAKCE] jednoznačně vypověděla, že sexuální motivované jednání obžalovaného jí bylo nepříjemné, bylo proti její vůli, byla si vědoma toho, že se mu nemůže účinně bránit, to vše s vědomím předchozího agresivního jednání obžalovaného vůči ní v průběhu řady měsíců a let, kdy byla jak matkou, tak otcem bita a ona měla strach, že pokud by se nesvlékla a nepodvolila se, že otec něco vezme a zmlátí ji. Hodnověrnost poškozené jednoznačně podpořily i závěry znaleckých posudků MUDr. Evy Čákové a Mgr. Lenky Čermákové. Nálezací soud se tedy s otázkou užití pohrůžky násilí a násilí pečlivě v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal (str. 11 – 13). Proto závěr obhajoby, že obžalovaný nemusel slovně vyjádřený nesouhlas poškozené chápat jako vážně míněný a že se mohl domnívat, že odpor dcery je pouze předstírán, je zcela mylný.

Vrchní soud v Praze dospěl k závěru, že soud I. stupně zcela v souladu s ust. § 38 a násled. tr. zákoníku ve svých úvahách o druhu a výši trestu přihlédl ke všem podstatným okolnostem případu, charakteru spáchané trestné činnosti, osobě obžalovaného, délce trestního řízení, době, která od spáchání trestného činu uplynula, a uložený úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let, tedy při dolní hranici zákonné trestní sazby ust. § 185 odst. 3 tr. zákoníku, není trestem nepřiměřeným. Nálezací soud zařadil obžalovaného zcela v souladu s § 56 odst. 3 tehdy účinného tr. zákoníku pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s dozorem, když shledal, že je možné jej zařadit do mírnějšího typu věznice s přihlédnutím k jeho zdravotnímu stavu. Ke zrušení napadeného rozsudku a jeho změně ve výroku o uloženém trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. a § 259 odst. 3 tr. ř. vedlo odvolací soud toliko zjištění, že zákonem č. 58/2017 Sb., účinným od 1. 10. 2017, kterým se mění z. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, z. č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, došlo ke změně v ust. § 56 odst. 1, 2 tr. zákoníku ohledně výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, kdy se podle § 56 odst. 1 nepodmíněný trest odnětí svobody vykonává diferencovaně ve věznici a) s ostrahou, nebo b) se zvýšenou ostrahou. Podle § 56 odst. 2 soud zpravidla zařadí do věznice a) s ostrahou pachatele, u kterého nejsou splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, b) se zvýšenou ostrahou pachatele, kterému byl uložen výjimečný trest (§ 54), kterému byl uložen trest odnětí svobody za trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny (§ 108), kterému byl za zvlášť závažný zločin (§ 14 odst. 3) uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm let, nebo který byl odsouzen za úmyslný trestný čin a v posledních pěti letech uprchl nebo se pokusil uprchnout z vazby, z výkonu trestu nebo z výkonu zabezpečovací detence. Z výše uvedeného vyplývá, že je namístě obžalovaného [REDAKCE] zařadit do věznice s ostrahou. Podle názoru odvolacího soudu bylo třeba ke dni rozhodování o podaných odvoláních u veřejného zasedání Vrchního soudu konstatovat ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. nesoulad výroku rozsudku nálezacího soudu o uloženém trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu s platným a účinným trestním zákoníkem, přičemž odvolací soud zaujal stanovisko, že přechodná ustanovení účinného

trestního zákoníku, konkrétně čl. II zákona č. 58/2017 Sb., na uvedený případ nedopadají, neboť se týkají (čl. II, odst. 1) trestů, které byly uloženy pravomocně přede dnem nabytí účinnosti z. č. 58/2017 Sb., a právě z těchto důvodů je třeba rozhodnout nově o výši trestu se zařazením do nového typu věznice. Z uvedených důvodů byl tedy podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného [REDAKCE] zrušen toliko ve výroku o uložení trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. bylo znovu rozhodnuto tak, že se obžalovaný [REDAKCE] odsuzuje podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti roků, přičemž se podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku účinného od 1. 10. 2017 pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou. Vrchní soud v Praze rovněž z formálních důvodů podle § 258 odst. 1 písm. f) tr. ř. korigoval výrok o uložení povinnosti k náhradě nemajetkové újmy. Nálezací soud zcela oprávněně a v souladu se zákonem uložil obžalovanému povinnost nahradit poškozené podle § 228 odst. 1 tr. ř. způsobenou nemajetkovou újmu. Pečlivě odůvodnil intenzitu zásahu do osobnostní sféry poškozené a rovněž výši přisouzené nemajetkové újmy v částce [REDAKCE] Kč, která odpovídá nejen okolnostem sexuálních ataků obžalovaného vůči poškozené, ale i obecné zásadě přiměřenosti. Nemajetkovou újmu v penězích ale podle odvolacího soudu nesprávně směřoval k rukám zmocněnce poškozené. Nemajetková újma je přisouzena nezletilé poškozené, za kterou její práva vykonávají zákonní zástupci. S ohledem na kolizi mezi zájmy poškozené a jejími zákonnými zástupci byl poškozené podle § 45 odst. 2 tr. ř. ustanoven opatrovník, a to Magistrát města [REDAKCE] prostřednictvím jeho zástupkyně [REDAKCE]. Proto byl obžalovaný uznán povinným nahradit nemajetkovou újmu poškozené [REDAKCE] k rukám kolizního opatrovníka, a to Magistrátu města [REDAKCE] odboru sociálních věcí, oddělení sociálně právní ochrany dětí, se sídlem [REDAKCE]. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Je proti němu možné podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

V Praze dne 16. listopadu 2017

Předseda senátu:
Mgr. Viktor Mach v. r.

Za správnost vyhotovení:

